

ПРАВДОХІН Вадим Валерійович (23. 01. 1964, Київ) — живописець. Чоловік [Юліки](#), батько [Катерини Правдохіних](#). Член НСХУ (1995), творчого об'єднання «БЖ-АРТ» (1997). Закінчив Київський художній інститут (1991; викладачі [Д. Лідер](#), [А. Кириченко](#)). Працював керівником гуртка образотворчого мистецтва школи-ліцею № 38 (1991—2001); викладачем рисунку, живопису, історії мистецтв дитячої художньої школи №

7 (2002—05); від 2005 — старший викладач кафедри архітектури та просторового планування Національного авіаційного університету (усі — Київ). Створює роботи переважно у філософсько-сюрреалістичному напрямку. Учасник всеукраїнських та міжнародних мистецьких виставок від 1989. Персональні — у Києві (1997, 2005—06, 2014, 2019, 2023), Ризі (1998, 2001 — дві експозиції).

Основні твори

«Київська вулиця» (2005), «Натюрморт з трубою» (2008), «Мій друже, ми повинні бути розсудливими» (2010), «Колекція спогадів» (2016), «Музика, що спить» (2019).

Рекомендована література

1. Лобановська А. Три рівні буття Вадима Правдохіна // Факты и комментарии. 1997, 17 сен.;
2. Хом'яков Л. «Реаліст» та «кубіст» в одному обличчі // Правда України. 1997, 30 верес.;
3. Кафедра рисунка, живопису та скульптури: Альбом мист. тв. викл. каф. К., 2006;
4. Світ левкасу: В 3 кн. Кн. 3. К., 2007;
5. Смаль О. Ласкаво просимо до утопії // Дзеркало тижня. 2022, 4 жовт.
[Л. Л. Хом'яков](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Правдохін Вадим Валерійович / Л. Л. Хом'яков // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-881646>. – Останнє поновлення : 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).